

ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน
ของผู้พิการ ในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียม

THE EFFECTS OF INDIVIDUAL COUNSELING TECHNIQUE ON SELF-EFFICACY
OF DISABLED PERSONS IN THE PROSTHETIC AND ORTHOTIC UNIT

พยอม บางศิริ (Payorm Bangsiri) *

ดร.กาญจนา ไชยพันธุ์ (Dr. Ganjana Chaiyapan) **

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัย แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One group pretest-posttest design) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ที่มีต่อความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ ในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้พิการที่มาขอรับบริการในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียม โรงพยาบาลศรีนครินทร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในช่วงเดือน กุมภาพันธ์-เมษายน 2551 อายุระหว่าง 20-30 ปี ที่มีคะแนนความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำสุด จากการทำแบบวัดความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนที่มาจากกลุ่มประชากร โดยคิดค่าคะแนนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย จำนวน 5 คน เป็นกลุ่มทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 45-50 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87 และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาความเชื่อในพลัง ความสามารถแห่งตนของผู้พิการ กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบก่อนและหลังการทดลองด้วยแบบวัดความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนและนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ทดสอบความแตกต่างของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Match Paired Signed Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อพัฒนาความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ หลังการทดลองมีคะแนนความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล พลังความสามารถแห่งตน

Keywords : INDIVIDUAL COUNSELING TECHNIQUE, SELF-EFFICACY

*นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

**รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

the effe

Srinaga

were be

Self-Effi

experim

for each

.87, and

The sar

analyze

they we

Rank Te

persons,

significa

1. บทนำ

มากขึ้นเ

สามารถ

บุคคลพิ

รักษาแล

ปกติทั่วไ

มนุษย์เป็

แผนพัฒ

พ.ศ. 25

เศรษฐกิจ

ศูนย์กลา

ในสังคม

บริการชั

สุวรรณเ

ได้รับการ

หังตน

IFICACY
IT

Bangsiri) *
aiyapan) **

est-posttest
ารณแห่งตน

โรงพยาบาล
่าง 20-30 ปี
แห่งตนที่มา
วิจัยเป็นผู้ให้

กับ .87 และ
ลุ่มตัวอย่าง
แนบที่ได้มา
อง ทดสอบ
atch Paired

ความเชื่อใน
ตน เพิ่มขึ้น

กัน

ABSTRACT

This research was a one group pretest - posttest design. The objective of this study was to study the effect of individual counseling on disabled person's self-efficacy in the prosthetic and orthotic unit.

The samples were 5 disabled persons asking for service in the prosthetic and orthotic unit, Srinagarind Hospital, Faculty of Medicine, Khon Kaen University during February-April 2008. Their ages were between 20-30 years old. Their scores on self-efficacy were in the lowest level by answering The Self-Efficacy Scale from population group ranking in order from high to low. Five of them were in the experimental group. The researcher was a counselor for individual counseling for 8 sessions, 45-50 minutes for each session.

The instruments of this research were: 1) The Self-Efficacy Scale with its reliability coefficient of .87, and 2) The Individual Counseling Program for developing the disabled persons' self-efficacy. The samples were tested before and after the treatment by The Self-Efficacy Scale. Their scores were analyzed by calculating the Mean and Standard Deviation of scores from the pretest and posttest. Then, they were compared the differences of pretest and posttest by using The Wilcoxon Match Paired Signed Rank Test.

The research findings of the samples participating in individual counseling program for disabled persons, found that their self-efficacy posttest scores were higher than the pretest scores at the .05 significant level.

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีประชากรที่เป็นผู้พิการจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งผู้พิการเหล่านี้บางคนอาจเป็นผู้ไร้ความสามารถ เป็นบุคคลที่เป็นภาระของครอบครัวและสังคม บุคคลพิการเหล่านี้ จึงมีชีวิตอยู่ไปวันๆ ไม่ได้รับการดูแลรักษาและการพัฒนาตนเองให้มีโอกาสได้ใช้ชีวิตเยี่ยงคนปกติทั่วไป และในปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้วว่า มนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540-2544 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2539) ที่เน้นให้คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาและได้กำหนดกลุ่มผู้ด้อยโอกาสในสังคม มีโอกาสที่จะได้รับการพัฒนา และให้ได้รับบริการขั้นพื้นฐานทางสุขภาพให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น (จรัสสุวรรณเวลา, 2543) ผู้พิการ จึงเป็นผู้ที่จำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่าง

คนปกติทั่วไป แนวทางหนึ่งในการช่วยเหลือนั้นคือ การให้คำปรึกษา ซึ่งถือเป็นบทบาทที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับผู้พิการเป็นอย่างยิ่ง (คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2547) ฉะนั้น บทบาทของการให้คำปรึกษาแก่ผู้พิการ เพื่อให้เขาได้รับยอมรับตัวเอง มีความเชื่อว่าตนเองนั้นมีพลังความสามารถแห่งตน และสามารถดำรงชีวิตได้เป็นปกติ จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ผู้พิการมีความสุขและอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างภาคภูมิใจต่อไป ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน เป็นคุณลักษณะส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกและมีความสามารถที่จะกระทำการต่างๆ อดทนต่อความยากลำบาก เพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้เหมือนบุคคลปกติทั่วไป (จิตตระการ ศุภรัตน์, 2543)

การให้คำปรึกษานับว่าเป็นศิลปะในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้ค้นพบ รู้จัก เข้าใจ ยอมรับ และพัฒนาตนเอง สามารถตัดสินใจเลือกวิธีการที่จะเผชิญกับปัญหา

แนวทางในการแก้ปัญหา และมีวิธีการปรับตนเองอย่างฉลาด รอบคอบ และเหมาะสม และผู้ให้คำปรึกษาที่ดีมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นจะต้องเป็นมีความรู้ ความสามารถ มีประสบการณ์ และได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2543) โดยเน้นผู้พิการเป็นศูนย์กลาง โดยแท้จริง นอกจากนี้ ผู้พิการยังได้รู้จักตนเอง รักและเห็นคุณค่าในตนเอง พึ่งตนเองช่วยเหลือตนเองได้ นำมาซึ่งการมีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อครอบครัว สังคม สิ่งแวดล้อม และเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้มีคุณค่าอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป ลดภาระต่อครอบครัวสังคมและประเทศชาติ (สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, 2548)

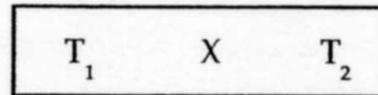
จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญกับคุณภาพชีวิตของผู้พิการ ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาคุณภาพให้ดียิ่งขึ้น โดยเสริมสร้างพลังความสามารถแห่งตนเพื่อให้เขาสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขวิธีการที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการวิธีหนึ่งคือ การให้คำปรึกษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อให้ผู้พิการ มีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนสูงขึ้นและสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป (จุไรวรรณ ศรีศักดิ์นอก, 2547)

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการที่มารับบริการในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียมก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One group pretest-posttest design) เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ ในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียม โดยมีรูปแบบวิจัย ดังนี้

X แทนการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลในการทดลอง

T_1 แทนการทดสอบก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง

T_2 แทนการทดสอบหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้พิการที่มาขอรับบริการในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียม โรงพยาบาลศรีนครินทร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์-เมษายน 2551 อายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 55 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้พิการที่มาขอรับบริการในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียม โรงพยาบาลศรีนครินทร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในช่วงเดือน กุมภาพันธ์-เมษายน 2551 อายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 5 คน ที่มีคะแนนความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำจากการทำแบบวัดความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

4.1 แบบวัดความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน

4.2 โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อพัฒนาความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ

5. การวิ

มาตรฐาน
วัดความ
และหลัง

เชื่อ ใน
หลังการ
Wilcoxo

6. สรุป

บุคคล ที่
ผู้พิการ
ดำเนินการ
โปรแกรม
ความเชื่อ
สรุปผล
ดังนี้

รายบุคคล
และเทียม
ก่อนการ
สมมติฐาน
สามารถ
ทางสถิติ

8. เอกสา

คมเพชร
จรัส สุวร
จิตตระกา

จุไรวรรณ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนจากแบบวัดความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนก่อนทดลองและหลังทดลอง

5.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความเชื่อ ในพลังความสามารถแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Match Paired Signed Ranks Test

6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ที่มีต่อความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ ในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียม ผู้วิจัยได้ดำเนินการให้คำปรึกษาแก่ผู้พิการเป็นรายบุคคล โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อพัฒนาความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ จึงสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้

จากสมมติฐานหลังเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลผู้พิการที่มารับบริการในหน่วยกายอุปกรณ์เสริมและเทียมมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน สูงขึ้นก่อนการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กลุ่มทดลอง มีคะแนนความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน หลังการทดลองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ก่อนการทดลองผู้รับคำปรึกษาทั้ง

5 คน มีความวิตกกังวล ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก หลังการทดลอง ผู้รับคำปรึกษาทุกคนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้นกล้าแสดงออกมากขึ้น มีกำลังใจเพิ่มมากขึ้น แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ สามารถช่วยให้ผู้พิการมีความเชื่อในพลังแห่งตนที่จะสามารถอยู่ได้อย่างมั่นใจ กล้าที่จะเผชิญกับสิ่งรอบตัว (Bentz, N.E., 1992)

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

- 1) ผู้พิการที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ มีกำลังใจที่จะเผชิญปัญหา
- 2) ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของผู้พิการ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียง

7.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการติดตามผลภายหลังการทดลอง เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและความคงทนของความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน
- 2) ควรทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่ผู้พิการแต่เป็นผู้ที่มีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำ เช่น กลุ่มผู้ป่วยเรื้อรัง

8. เอกสารอ้างอิง

- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2547). ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) จำกัด.
- จรัส สุวรรณเวลา. (2543). มุมมองใหม่ระบบสุขภาพ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.
- จิตตระการ สุกรณ์ดี. (2543). การรับรู้ความสามารถแห่งตนกับแบบแผนชีวิตที่ส่งเสริมสุขภาพของสตรีที่ต้องโทษในเรือนจำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลสตรี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จุไรวรรณ ศรีศักดิ์นอก. (2547). การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริงเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองแก่ผู้พยายามฆ่าตัวตาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ให้คำปรึกษา
ทดลองของ

ทดลองของ

คือ ผู้พิการ
ริมและเทียม
มหาวิทยาลัย
2551 อายุ

คือ ผู้พิการ
ริมและเทียม
มหาวิทยาลัย
2551 อายุ
ความเชื่อใน
วัดความเชื่อ

ประกอบด้วย
ความสามารถ

บรายบุคคล
แห่งตนของ

- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2543). **ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา**. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ธนัชการพิมพ์ จำกัด.
- ศุภลักษณ์ จารุรัตน์จามร และเพ็ญศิริ สิมารักษ์. (2548). **การให้คำปรึกษาเพื่อน**. ขอนแก่น: ศูนย์การศึกษาและแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (เอกสารอัดสำเนา).
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส). (2548). **สุขภาพคนไทย**. กรุงเทพฯ: สถาบัน.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2539). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540-2544**. กรุงเทพฯ: สำนักงาน.
- Bentz, N.E. (1992). Counselling Uses of Career Self-Efficacy Theory. *The Career Development Quarterly*, 41(1).
- Yoder, J. and Proctor, W. (1988). *The Self-confident Child*. New York: Facts on File Publications.

แบบ
THEการสอ
สำนัก
เนื้อหา
วิธีการStudy
ที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้น
สัมฤทธิ์กลุ่มสา
คะแนนintegral
School,
coverecคำสำคัญ
Keywo* นักศึกษ
** รองศ